प्रसन्नमुखरागं तं स्मितपूर्वाभिभाषिणं। मूर्त्ति सर्गः १७
मन्तममन्यन्त विश्वासमनुजीविनः॥ ३१ ॥ स पुरं
पुरुहूतश्रीः कल्पद्रुमनिभध्वजां। क्रममाणश्चकार
द्यां नागेनैरावतौजसा ॥ ३२ ॥ तस्यैकस्योच्छ्रितं
छत्रं मूर्द्ध्नि तेनामलत्विषा। पूर्व्वराजवियोगोष्मा
कृत्स्नस्य जगतो हृतः॥ ३३ ॥

प्रसन्नेति। अनुजीविनो ऽमात्याः तं अतिथिं मूर्त्तिमन्तं शरी
रिणं विश्वासं विश्रम्भं अमन्यन्त ज्ञातवन्तः। किं० तं प्रसन्नमुख
रागं निर्म्मलवदनकान्तिं पु० किं० स्मितपूर्व्वाभिभाषिणं हास्य
पूर्व्वकवादिनं ॥ ३१ ॥ स इति। सोऽतिथिः ऐरावतौजसा
ऐरावतसमानबलेन नागेन हस्तिना क्रममाणश्चरन् सन्
पुरं नगरीं अयोध्यां द्यां स्वर्गसमानां चकार किं० पुरं
कल्पद्रुमनिभध्वजां कल्पवृक्षतुल्यपताकां किं० सः पुरुहू
तश्रीः इन्द्रसमसम्पत्तिकः ॥ ३२ ॥ तस्येति। एकस्य अद्वितीयस्य
तस्यातिथेर्मूर्द्ध्नि शिरसि छत्रं उच्छ्रितं उन्नमितं। तेन छत्रेण
कृत्स्नस्य समग्रस्य जगतः पूर्व्वराजवियोगोष्मा कुशविरहज
नितोत्तापो हृतः विनाशितः किं० तेन अमलत्विषा निर्म्मलका
न्तिना ॥ ३३ ॥